

Predmet: Sotin

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 2/14

Krivično delo: Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu i pomaganju, u vezi sa čl. 22 i 24 KZ SRJ

Glavni pretres: 11.06.2015.

Izveštaj: adv. Marina Kljaić, punomoćnik oštećenih

Veštak dr Dušan Dunjić

Sudski veštak dr Dušan Dunjić je izneo rezultate sudsko-medicinskog veštačenja koje je u ovom predmetu izvršila komisija veštaka, na osnovu raspoložive medicinske dokumentacije. Zadatak veštačenja je bio da se utvrdi da li obdukovana tela žrtava imaju rane od vatrenog oružja, da li je bilo pucanja iz neposredne blizine, da li su rane od vatrenog oružja uzrok smrti, te da li na telima postoje tragovi povreda nanetih nekim drugim predmetom. Veštak je naveo da su dati opisi trauma neprecizni, pa se uzrok smrti kod najvećeg broja žrtava nije mogao utvrditi na pouzdan način. Naime, na skeletizovanim ostacima žrtava, sa sudsko-medicinskog aspekta, nije bilo moguće utvrditi da su povrede uzrok smrti. Zaključeno je da su povrede mogle nastati i 1991. godine. Tokom veštačenja uočena je greška prilikom identifikacije žrtve Stjepana Štera, jer je dokumentacija pokazala da se u konkretnom slučaju radi o dve osobe koje imaju različitu godinu rođenja. U nekoliko slučajeva gde su povrede uočljive, takođe se na pouzdan način nije mogao utvrditi uzrok smrti, već se takva konstatacija u medicinskoj dokumentaciji samo uslovno mogla prihvatiti, jer su izostali detaljni opisi povreda, na osnovu kojih bi se na nesumnjiv način moglo utvrditi da su zaživotne. Prilikom veštačenja, komisija veštaka se nije rukovala iskazima datim tokom postupka, jer validnost tih iskaza ocenjuje sud, a ne veštaci. Međutim, veštak je potvrdio kako je sasvim moguće da su žrtvama nanete povrede mekih tkiva koje su bile uzrok smrti, a da te povrede nisu ostavile tragove na skeletnim ostacima.

Završna reč tužioca

U završnoj reči, postupajući zamenik TRZ je u svemu ostao pri optužnici, kojom se optuženi terete za ubistvo civila u tri različita događaja. Ističe da među strankama tokom postupka nije bilo sporno postojanje oružanog sukoba, pripadnost optuženih jednoj od strana u sukobu, kao ni status žrtava, već da je jedino sporno bilo učešće optuženih u događajima. U odnosu na prvi događaj - ubistvo Snežane Blažević i Stjepana Štera - smatrao je nespornim učešće optuženog Dragana Mitrovića u njihovom ubistvu, što je potvrđeno iskazom okrivljenog saradnika Žarka Miloševića, ali i iskazom svedoka Predraga Bezbradice. Ovaj svedok je potvrdio da je prilikom kritičnog događaja optuženi Mitrović pucao u Snežanu Blažević. Svedok Mirko Kovačević je potvrdio da je u vreme kritičnog događaja optuženi bio u Sotinu, dok je boravak u Sotinu, u vreme ubistva 13 civila, potvrdio i sâm optuženi. Odbranu optuženog Mitrovića da nije učestvovao u ubistvu 13 civila smatra neosnovanom, jer suprotno izjavljuju okrivljeni saradnik Milošević i optuženi Dragan Lončar. U isto vreme, svedok Željko Mijakovac navodi da je optuženog Mitrovića kritičnog jutra video kraj kamiona kojim su civili odvezeni na streljanje. Što se tiče odbrane optuženog Dragana Lončara, koji negira učešće u streljanju 13 civila, istu smatra neosnovanom. Ovo iz razloga jer okrivljeni saradnik Milošević tvrdi da je o nameri da se

ubiju civili obavestio optuženog Lončara koji je na to pristao, što potvrđuje i svedok Bezbradica, koji je naveo da je čuo kako je u streljanju civila učestvovao i optuženi Lončar. Takođe smatra neosnovanom i odbranu optuženog Mirka Opačića, koji je naveo da nije učestvovao u pravljenju spiska za ubistvo civila, te da je za spisak saznao znatno kasnije. Njegovu odbranu u celosti negira okrivljeni saradnik Milošević, koji je naveo da je upravo optuženi Opačić bio lokalna vlast, a to su potvrdili i svedoci Vučenović i Ostojić, koji su naveli da je optuženi Opačić bio lice koje je odlučivalo. Odbranu optuženog Milinkovića, koji je negirao izvršenje dela, navodeći da je kao pripadnik JNA i komandant mesta kontaktirao sa lokalnom vlašću samo u cilju rešavanja civilnih pitanja, ocenjuje kao neosnovanu. Njegovu odbranu u celosti je svojim iskazom demantovao okrivljeni saradnik Milošević, a u isto vreme optuženi Milinković je bio komandant mesta i ništa se nije moglo uraditi bez njegovog znanja. Ocenjujući navode okrivljenog saradnika Miloševića, istakao je da njegovom iskazu treba verovati, jer sadrži mnogo detalja koji se ne mogu izmisliti. Milošević nije imao kapacitet da sam izvrši sve u vezi sa streljanjem 13 civila - to nije mogao izvesti bez ključnog čoveka civilne vlasti u selu i predstavnika vojske. Smatra da je kod svih optuženih postojala zajednička volja za izvršenjem dela, kao i svest o posledicama. Predložio je sudu da sve optužene oglasi krivim, a u odnosu na visinu kazne, predložio je da sud optuženog Dragana Mitrovića osudi na 15, Dragana Lončara na 12, Mirka Opačića na 13 i Miroslava Milinkovića na 11 godina zatvora.

Završna reč punomoćnice oštećenih

U završnoj reči, punomoćnica oštećenih je navela da se pridružuje završnoj reči tužioca i da optužnicu smatra dokazanom po svim tačkama i u odnosu na sve optužene, iz svih razloga koje je u završnoj reči naveo tužilac. Ukazala je na širi kontekst događanja na tom području, odnosno da se i u drugim mestima postupalo na identičan način, da je hrvatsko civilno stanovništvo zatvarano, ubijano i proterivano, a da se to dešavalo uz saradnju lokalnih vlasti i vojske. Predložila je sudu da optužene oglasi krivim i da prilikom odmeravanja kazni kao otežavajuću okolnost ima u vidu brojnost žrtava i težinu nastupelih posledica.

Završna reč branioca optuženog Dragana Lončara

U završnoj reči, branilac optuženog Dragana Lončara je naveo da smatra da je tokom postupka jedino pouzdano utvrđeno da je stradalo 13 civila. Smatra da okrivljenom saradniku Žarku Miloševiću sud ne sme verovati, jer isti nije častan čovek, pošto je o svojim kriminalnim radnjama ćutao 20 godina, a sada u njih uvlači i ostale optužene. Tokom postupka služio se svim i svačim da bi opravdao svoj status. Njegovog branjenika tereti tako što izjavljuje da su u 13 civila svi pucali, ali u isto vreme nije u mogućnosti da to konkretno i dokaže, jer sam navodi da se nije okretao kako bi video ko zaista puca, niti je nakon događaja proveravao da li su cevi svih prisutnih tople, kako bi bio siguran da su pucali. Ispitani svedoci su potvrdili da okrivljeni saradnik laže, pa je tako svedok Bezbradica naveo da je čuo da je optuženi Lončar bio prisutan kada su streljani civili, a ne da je u tome učestvovao. I sâm Milošević je tokom istrage naveo da optuženi Lončar nije znao za spisak za likvidaciju. Okrivljeni saradnik u svoju priču uključuje više ljudi, jer time umanjuje svoju kaznu. Predložio je oslobađajuću presudu u odnosu na njegovog branjenika, jer isti ne može biti osuđen samo zato što je prisustvovao događaju.